

“Albina și păianjenul”

culeasă de George Coșbuc

Era odată o femeie care avea doi copii: un băiat și o fată. Copiii au plecat amândoi în lume, să-și caute de lucru, pentru că mama lor nu avea putere să-i țină. Băiatul a intrat ucenic la un țesător de pânză, iar fata cără pietre pentru zidarii care făceau case.

După o vreme, mama lor s-a îmbolnăvit de moarte și a rugat pe un om din satul său, să dea de știre copiilor. Omul, după mult umblat prin lume, a găsit băiatul și fata. Băiatul era tocmai la războiul de țesut și, când omul i-a spus de ce a venit, el i-a răspuns:

- Eu ce să-i fac? Lasă să moară că e bătrâna și i-a sosit ceasul! Eu nu pot să plec, că am prea mult de lucru!

Și a rămas băiatul tot la războiul de țesut, și a țesut mai departe și nu a plecat.

Pe fată a găsit-o omul suind schelele cu pietre în poala hainei. Când omul i-a spus de ce a venit, fata a lăsat prietenele jos și a început să plângă, după care a plecat într-un suflet spre casă.

Când a văzut-o mama sa, s-a ridicat din pat și de multă bucurie i s-a limpezit sufletul.

Dar, s-a făcut neagră de supărare când a aflat că băiatul nu a vrut să vină să o vadă. A luat capul fetei între mâini, a sărutat-o pe frunte și a zis:

-Măcar că el a uitat de mine tocmai în ceasul morții mele, eu vă iubesc la fel pe amândoi. Îl iubesc și îl iert. Și, dacă a făcut el cu asta vreun păcat, eu nu-l judec, că pot greși. Să-l judece Dumnezeu, că e drept și puternic, iar judecata Lui e fără greșeală!

Asta a zis biata mamă, apoi și-a lăsat capul pe căpătâi, a închis ochii și a murit. Și în clipa aceea fata s-a făcut albină, iar băiatul păianjen.

De atunci, păianjenul trăiește singur, fără frați și surori, și fără părinți. El fugă de lumină și veșnic își țese pânza prin locuri întunecoase, fiind mai tot timpul posomorât și supărat, iar oamenii îl urgisesc și, oriunde îl află, îi strică pânza, iar pe el îl fugăresc ori îl omoară.

Dar albina e veselă și zboară toată ziua de pe o floare pe alta, trăind cu părinții, cu frații și surorile la un loc. Oamenii o iubesc și o văd cu drag, căci ea împarte cu toți ce adună singură și tuturor le dă mierea ei, iar casa ei e fagurele cel galben ca soarele.

Din ceara albinelor creștinii fac lumânările, pe care le aprind în ceasul morții și le pun să lumineze sub icoana Maicii Domnului.

FIŞĂ DE LECTURĂ

1. Titlul poveștii.....

**2. Găsește și încercuiește personajele:
cărucioralbinăpietrepăianjenpânzăceasgalbenlumecase**

3. Povestea a fost culeasă de

4. Construiește câte o propoziție din trei cuvinte despre "albină", una din patru cuvinte despre "păianjen" și una din cinci cuvinte despre "copii".

.....
.....
.....

5. Eu spun una, tu spui multe!

femeie-..... soră-.....

piatră-..... icoană-.....

haină-..... floare-.....

6. Așază cuvintele în ordine, pentru a forma propoziții:

- căra, pentru, fata, zidari, pietre

.....

- băiatul, ucenic, la, era, un, țesător, de, pânză

.....

• singur, trăiește, păianjenul
.....

• albina, de, pe, o, zboară, floare, alta, pe
.....

7. Alcătuiește două propoziții în care cuvântul ”soră” să aibă sensuri diferite.

.....
.....

8. Găsește câte două însușiri pentru fiecare dintre cuvintele:

- mamă:.....
- mâini:.....
- fagure:.....
- icoană:.....

9. Ce te-a impresionat cel mai mult?

.....
.....
.....

10. Desenează personajul care ţi-a plăcut! Folosește culorile preferate !

11. Compune o problemă cu albine și păianjeni, care să se rezolve prin două operații.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....